

Lezen: Psalm 87 (NBV)

Wat ik heerlijk vind aan kamperen: dat je allemaal gelijk bent. Je ziet iedereen bij tijd en wijle met een wc-rol lopen. Sommigen schamen zich daar duidelijk voor. Maar als ze drie of vier keer per dag met hetzelfde fleurige kleine tasje langskomen weet je het ook wel. Anderen hebben een toilet in de caravan, maar die lopen dan weer 2 of 3 keer per week langs om hun chemische reservoir uit te spoelen. Je bent allemaal gelijk. Of je nou praktisch opgeleid bent, of theoretisch. Of je nou 80 uur per week werkt. Of geen werk hebt. Allemaal moet je de afwas doen in veel te weinig en ook veel te kleine afwasbakken. Maar het scheidt een band. En ik geniet daar van. Geen onderscheid.

De kerk is ook zo. Als het goed is. Hier mag iedereen delen in de liefde, bevrijding en vreugde van Jezus. Dat staat in onze visie. Iedereen. Daar wil ik het over hebben vandaag.

Slide **Jezus heeft geen smaak**

Dit thema is een uitspraak van een spreekster op het Gracelandfestival, dat deze zomer gehouden werd. 'Jezus heeft geen smaak. Ik bedoel ...kijk om je heen. Dan zie je het.' Zo iets. Het is een prikkelende uitspraak. En wat ze bedoelt is net zo prikkelend. Jezus heeft geen voorkeur. Vindt de ene persoon niet fijner dan de andere om mee om te gaan. Hij keurt je nooit af en heet je altijd welkom. Niemand is te vies om aan te pakken.

En het mooie is. Dat is niet alleen nieuws van het Nieuwe Testament. Dat zie je ook al in het Oude! Neem Psalm 87. Dat is een rare psalm. Er wordt namelijk niet opgeroepen tot iets. Je kunt niet aan bepaalde voorwaarden voldoen. Nee, deze psalm bezingt het *feit*, dat *iedereen* uit Sion voortkomt. Je zou kunnen zeggen: iedereen hoort bij God. Zelfs Babel wordt genoemd. Filistea. En Rahab, dat is Egypte. En dan niet het gebied alleen. Maar ook de mensen. Hier wordt gezongen dat iedereen op de hele wereld van God is.

Ik vind dat heel spannend. En het volk van God toen ook, vermoed ik. Ze hadden geleerd te denken in wij-zij. De wetgeving van God heeft wel inclusieve elementen, maar laat ook zien dat er duidelijk een grens is. Het volk is ook heel vaak aangevallen. Onder andere door de Filistijnen. En door Babel. En zou je dan moeten zingen dat die bedreigers uiteindelijk ook bij God horen? Dat is wel héél erg 'heb je vijanden lief als jezelf'. En breng ik dat wel op? In onze kerken is ook lang geleerd te denken in scheiding. Scheiding der geesten. Wij, de GKV, en zij, de anderen. En dan had je ook nog de wereld. Die werd geschetst als de grote, boze buitenwereld.

Ik heb altijd begrepen als je deze psalm zingt. Dat 'ze' zich dan wel bij Sion moeten voegen. Pas dan wordt deze psalm werkelijkheid. Pas dan horen ze er bij. Maar die norm staat er niet. Het begint wel even met 'wij-zij': Sion, dat is een berg net buiten de muur van Jeruzalem. – dat zullen de mensen die naar Israël gaan eind oktober nog wel zien. – Maar in de tijd van de Psalmen staat het ook voor het geheel van de tempel. Sion is meer geliefd bij God dan alle andere steden van Israël. Er wordt iets tegenover elkaar gezet. En ik voel me er veilig bij. Want ik weet niet zo goed wat ik er mee moet, als het echt inclusief wordt. Als iedereen er bij hoort. Maar ja, je kunt niet stoppen met zingen bij het eerste vers. En dus moeten we er toch doorheen. Gods onvoorwaardelijke liefde gaat heel ver. En dat komt allemaal samen in Sion.

Sion, zoals ik al zei, staat symbool voor de tempel. Dat deel van Jeruzalem, waar de hemel de aarde raakt, zo zou je kunnen zeggen. Waar genade bewerkt en uitgedeeld wordt door offers en zegen.

Waar God met zijn aanwezigheid de ruimte vult. Waar liefde woont. En waar liefde woont, daar wordt niemand buitengesloten. Daar hoort iedereen er bij. Zonder voorwaarden. In het hart van God. In het hart van Gods liefde.

Kijk, en ook dat vind ik spannend. Want het strijdt met hoe ik het geleerd heb. Kijk, ik weet van jongs af aan, dat iedereen welkom is. Dat weet ik van catechisatie. Maar, daar was altijd bij, dat je wel aan voorwaarden moest gaan voldoen. Voor je er echt bij kon horen. En dat zit bijna in mij. En dus leg je zo'n psalm uit als voorwaarde. Eerst moeten ze naar de bron komen. En dan is het goed. Maar dat staat er niet. En ik denk dat er rondom Pinksteren ook iets gebeurt. Dat deze Psalm in vervulling komt. De muur wordt weggebroken, schrijft Paulus ergens. Ineens klinkt het evangelie in alle talen. Als vervulling van dit lied. Iedereen hoort er bij. En dat is spannend.

En als ik dan doordenk over Sion. Als plek waar de hemel de aarde raakt. Hoe zit dat nu? Nou, Jezus zegt tegen de Samaritaanse vrouw dat God is waar hij aanbeden wordt in Geest en in waarheid. En ergens anders zegt Jezus: als twee of drie in mijn naam bij elkaar zijn, dan ben ik daar ook. Paulus noemt de gemeente, maar ook de leden van de gemeente, de christenen, een tempel van de Heilige Geest. Dus Sion, dat is onze kerkdiensten. Maar ook onze kringen. En onze gezinnen. En dat ben jij zelf, individueel. In jou raakt de hemel de aarde aan. Christus woont in jou en jij vertegenwoordigt hem. En leg dát dan eens naast Psalm 87. Dat maakt het echt uitdagend. Ik denk vrijwel altijd in wij-zij. Maar als dat nou getackeld wordt door deze psalm. Hoe moet dat dan?

Ja, hoe moet dat dan?

In ieder geval een paar dingen:

- We moeten net als deze psalm leren denken vanuit de kern en niet vanuit de muren en de grenzen. Het gaat hier om Sion, als de plek waar verzoening is. Waar genade is. Aanvaarding. En van daar uit klinkt zelfs dat de Egyptenaren, de Babyloniërs en de Filistijnen er bij horen. Gods werkterrein, waar hij zijn liefde wil laten gelden, is wijder dan onze muren. Wijder dan ons wij-zij denken. De verzoening is zo ruim als de wereld.
- Dan zou je kunnen denken: nou, dan hoeven we het ook niet meer te delen, want als het al voor iedereen is, dan is onze missionaire roeping niet meer nodig. Maar dat moet je juist niet denken! *Juist* omdat Gods liefde de hele wereld omspant is het onze roeping dan ook te delen! Delen van de liefde, bevrijding en vreugde van Jezus. Met iedereen. Omdat het voor iedereen is. Omdat God een claim legt op ieder mens. Daarom moeten wij met veel élan delen. Mensen laten mee-delen van wat wij gekregen hebben. En dat til je het leven op een hoger niveau. Dan gaan mensen dansen en zingen, zoals de psalm zingt. Soepel door het leven. Verlicht. Soms bijna zwevend. Omdat ze ontdekken dat ze leven van liefde.
- En dan schrijf je dus ook geen mensen af. Je blijft op de stad betrokken. Trekt je niet terug binnen je muren. Maar gebruikt de kerk en de diensten als uitvalsbasis van Gods liefde. Je mag hier tot rust komen. Brood en wijn worden je aangereikt. Dat is voor jezelf fijn. Maar de zegen die je krijgt is ook altijd de zegen die je geeft. Daarom is de naam Hofpoort prachtig. De poort is juist de opening in de muur waardoor je naar buiten mag en iedereen naar binnen kan. Maar Waterpleinkerk is minstens zo mooi. Omdat het ons gebouw situeert in de stad, aan een plein, waar mensen elkaar ontmoeten, waar de stad leeft. We gaan zo horen wat het geworden is.

Ik ga afsluiten. Donderdag kunnen we over deze preek en de missie van onze kerk doorspreken. Je bent van harte welkom voor gesprek en discussie. Ik vind het een spannende uitspraak, die van het thema. Jezus heeft geen smaak. En net zo spannend vind ik Psalm 87. Omdat die hetzelfde zegt. Iedereen hoort er bij. Ik vind het een hele tour om te beseffen wat dat voor consequenties heeft. Voor mijn geloof. Voor ons kerk-zijn. Voor onze missionaire houding. Voor onze kerkdiensten. Onze kringen. En ga zo maar door. Ik hoop en bid dat we dit seizoen werk maken van onze missie. Dat we hem doordenken. En laten doorwerken. Want:

Slide

God houdt van de wereld, van Rotterdam, van ons.

Hier mag iedereen delen in de liefde, bevrijding en vreugde van Jezus.

Vanuit die overtuiging zijn wij kerk in de stad en richten we ons op iedereen die God op onze weg plaatst.

Amen